

08 — Legenda o zaštitniku

Kotrljajući se jedna za drugom dvanaest metalnih kugli su niska ogrlice što vijuga krševitim krajem. Neprekidni zvuk kotrljanja škrguće kamenitom udolinom i čini se da, zajedno sa uskovitlanom prašinom, kreće u visine i natapa magluštinu poprišta.

S vremena na vreme, metalne kugle se zaustave, obrazuju krug, neko vreme tako provedu, kao da se savetuju ili trebaju odmorište, a onda nastave dalje. Stenovita podloga po kojoj se kreću biva sve neravnija i džombastija, više nema tragova nakupljene prašine i isušenih pritki. Kugle se tiskaju, ali se i tuda kreću bez većih problema, da bi stigli do mesta gde su se zaputili pre ko zna koliko svitanja.

Stigle su na bojište.

Dvanaest metalnih kugli nasuprot armiji drvenih kugli. Mrtva tišina. Poprište sukoba je neravni kameni plato. U daljini iza drvenih kugli uzdiže se planina koja zaklanja pogled na neiscrpno izвориšte gasa.

Metalne kugle su udaljene nekoliko stotina svojih prečnika od drvenih kugli i čini se da ih sažaljevaju. Drvene kugle su igrom slučaja zaposlele to područje na kome ima izvorišta gasa u izobilju, gasa koji metalnim kuglama znači sve. Drvene kugle su u stanju da budu razvejanе u vetar samo da bi zaštitile svoje bunjište i nesumnjivo, to će im se uskoro i dogoditi jer nikada nijedna nije preživela sučeljavanje sa metalnim kuglama. Nikada se, baš, nisu ni sučeljavale, kao da nisu imale samopouzdanja pred sjajno uglačanim protivnikom.

Metalne kugle se pokrenuše. Razudiše kao da će svaka krenuti na neku samo sebi znanu stranu i posle kratkotrajnog premeštanja pozicioniraše se u formaciju ešalona i jurnuše ka svojim protivnicima.

Drvene kugle se, očekivano, pokrenuše i dadoše u beg. Kao da su se spoticale, a kugle su kugle baš zato da se kotrljaju a ne trapavo te-

turaju, par njih zaostade i ubrzo su bile sustignute i samlevene. Bežeći pred naletom metalnih kugli drvene kugle prelaze kameni prerast pod kojim je nekada tekla reka, a njeno korito, puno navaljanih oblutaka isteže u nedogled.

Metalne kugle se samo prestroje na prerastu i ne posustaju. Melju jednu po jednu drvenu kuglu i uskoro su razbacale u iverje gotovo polovinu izašlih na bojište. Planine pred drvenim kuglama izgledaju sve nedostižnije, a čini se kao da im je tamo jedino utočište. Međutim, negde na polovini puta do planina pojavi se do tada nevidljivi prevoj ispod nizbrdice kojom su se upravo kotrljale obe kolone kugli. Na samom dnu nizbrdice ustobočilo se kameno tesano podnožje, raspuklo od suše a ne od vlage nestalih kiša. Na njemu se ukorenilo ogromno stablo, sa korenjem duboko zavučenim u pukotine, kao da se za njih čvornovitim prstima držalo. Nije to bilo drvo kakvo je drveće nekada bilo, pomalo se činilo da nikad ni nije niklo, već da ga je neka orijaška ruka istesala, čvorove mu utisnula kao pečate, a grane izuvijala tako da pogled ne može kroz njih da proдре, već mora da se zadrži i ostane upleten.

Približavajući mu se, prepolovljena armija drvenih kugli počе da se razdvaja u dva uporedna toka, a zahuktale metalne kugle, na nizbrdici dobiše i dodatno ubrzanje. Više od tri četvrtine drvene armije je već bilo ugaženo, uništeno, obesmišljeno i tog trenutka metalne kugle su imale pobedu i nisu imale razlog zbog kog bi žurile, satreće ih nate-nane, sve do jedne, samo je pitanje vremena. Ali, dok se kotrljaju i približavaju kamenom postamentu i pretećem stablu na njemu, čini da metalnim kuglama brzina počinje da smeta i da se trude da smanje brzinu, kao da im potera za drvenim kuglama više nije primarni cilj. Preostale drvene kugle protutnjaše sa obe strane stabla i nestadoše iza gustog tkanja grana.

Metalne kugle nisu uspele da izvedu isti manevar. Njihova brzina se povećavala uprkos naporu da se zaustave, te, jedna po jedna, počеше da treskaju u kamen pod stablom, a zatim i jedna o drugu. Zvuke mrvljenja kamena zameni cika krivljenja metala, pucanja spojeva i fi-juka zavrtnja koji su leteli na sve strane. Nezadrživa sila ih je vukla samo napred, pa jednu preko druge, da skončaju kao dar drvetu, gradeći metalni grozd nakačen na žrtveni kamen.

Nisu sve bile uništene, neke su dahtale i škrgutale, motale lance i zupčanike, ali ih je nevidljiva sila držala na mestu, kao da tu treba da ostanu zauvek. Na pukotinama lima je procurilo ulje, a iz nevidljivih rezervoara je isticao i lelujaao uvis bledezeleni gas, zbog koga su i po-tegli dovde.

Najednom se, negde sa istoka, preko vrhova planina, prevali svetlost i rasu sa metalnih površina poruku poraza. Svetlost po stranama rasenči ravne površine i izbočine, useče tamu u udubljenja i vrtače. Jedna po jedna, drvena kugla se pomaljala iz senki ogromnog drveta, vraćajući se do onesposobljenih metalnih kugli. Sporo su odvajali jednu po jednu žrtvu sukoba i baš svaka se opirala kao da baš tamo želi da ostane dovek. Potom su nestajale po stranama i do sledećeg svitanja kraj drveta nije bilo nijedne.

Negde daleko iza drveta koje je ostalo da lenjo čeka novi tovar metala, da bi ga privukao svojom moći, čak iza novog prevoja talasastog reljefa, vredne drvene kugle su se uskotrljavale po stranama, da bi se sručile preko stotina duboko zarđalih metalnih kugli i njihove utrobe. Lomatale su se preko njih i sitnile ih do najsitnijih, neprepoznatljivih komadića. Radoznalac bi, možda, u nekoj drugoj udolini mogao da vidi kako retke hrpe zelene površine rastu, a iz plodnog tla pupe oble mahune novih drvenih kugli. A mogao bi da pita i oblak koji je tamo navratio da vidi ima li šta da se polije.